

Patrick van Bladel, Belgische focolarino (1963-2020)

“Als zoon van een koning”

Op 30 juli is Patrick van Bladel, lid van de Focolare-leefgemeenschap in Stockholm, op 56-jarige leeftijd teruggekeerd naar het Huis van de Vader. Een leven als geschenk voor anderen.

In 1983 vindt de jonge Vlaamse student Lucht- en Ruimtevaart in Delft in de kerk een exemplaar van het ‘Woord van het Leven’. Hij vraagt meer informatie bij de uitgeverij, en zo komt Patrick van Bladel in contact met de Focolarebeweging. Patrick raakt geïnspireerd door de spiritualiteit en de activiteiten. In 1988 neemt hij een beslissende stap: in plaats van een veelbelovende carrière in de aeronautiek besluit hij Christus te volgen in een focolare-leefgemeenschap, en in september 1989 reist hij af naar Loppiano in Toscane voor een vormingsperiode van twee jaar.

Nauwelijks terug in Nederland krijgt hij de diagnose kanker. Hij verbaast zijn omgeving door de wijze waarop hij het nieuws opneemt: "Een kans om nog beter te leven vanuit de overtuiging dat God Liefde is. Ik wil 100 procent in het moment-van-nu leven, om klaar te zijn als God mij roept. Als het Gods wil is, zal het allemaal zijn Liefde zijn, het zal allemaal Hem zijn" (1990).

Ondersteund door de gebeden van velen wordt Patrick geopereerd en begint met de behandeling. Hij schrijft aan Chiara Lubich, de stichteres, in januari 1991: "Ik wil deze etappe tegemoet treden met mijn kompas gericht op Jezus aan het kruis. Ik heb 100 faxen, brieven, briefkaarten en tekeningen ontvangen van kinderen van de beweging. Zo besepte ik dat ziekte ook een heel bijzondere manier is om gemeenschap op te bouwen. Dit wonderbaarlijke ideaal stelt me in staat om mijn ziekte te beleven als een genade."

“Mooiste roeping ter wereld”

Wonderwel herstelt Patrick snel en volledig. Hij zet vanuit de focolare-leefgemeenschap in Eindhoven, Diemen en Amersfoort zijn vele talenten en creativiteit in voor activiteiten van de Focolarebeweging, in het bijzonder voor de jongste generatie en het tijdschrift Nieuwe Stad, waarvoor hij lange tijd de lay-out verzorgde. In een brief aan Chiara Lubich in 2003 schrijft hij: "Ik voel me als de zoon van een koning, voorzien van alles wat nodig is om de mooiste roeping ter wereld te leven."

In 2010 verhuist hij naar Stockholm en neemt de verantwoordelijkheid op zich voor de leefgemeenschap daar. Hij bouwt er relaties op met immigrantenfamilies, catechisten en diocesane groepen. Hij is, naast zijn werk als programmeur, actief in de oecumenische raad en organiseert ontmoetingen tussen de verschillende christelijke bewegingen.

“Niets gaat verloren als ik leef in liefde”

In augustus 2019 wordt opnieuw een dramatische diagnose gesteld. Weer verbaast hij

iedereen door met volle overgave te accepteren wat op zijn weg komt. Hij schrijft: "Elk moment is kostbaar; niets gaat verloren als ik leef in liefde." Na maanden in het ziekenhuis, waar de artsen en verpleegkundigen worden geraakt door zijn sereniteit, verbetert zijn toestand aanzienlijk. Maar uiteindelijk herneemt de ziekte zijn loop. Patrick geeft niet op: "Ik voel me als een kind in de armen van God de Vader en Maria." Velen bezoeken hem en keren veranderd naar huis terug. Kardinaal Arborelius, bisschop van Stockholm, brengt hem persoonlijk de eucharistie als viaticum op zijn laatste levenstocht. Op 29 augustus wordt hij begraven na een afscheidsmis in de kathedraal van Stockholm.

*Tekst gebaseerd op een artikel uit de tijdschrift Nieuwe Stad die in Nederland uitgegeven wordt;
<fotocredit> Ann-Louise Nissfolk.*